

Дорога в майбутнє: куди йти?

Віталія Розметанюк

Щодня сотні абітурієнтів задумуються над питанням: куди вступити, як влаштувати собі містечко «під сонцем». Адже від вибору професії залежить майбутнє. Чому молоді люди часто помиляються у виборі, і після закінчення університету не знають куди їм податись? Спробуємо відповісти на подібні запитання устами Юлії Рай — відомої української співачки.

Віталія Розметанюк: Шановна Юліє, розкажіть, будь ласка, звідки бере початок ваша кар'єра співачки, адже, як нам відомо, співати ви почали ще в пологовому будинку?

Юлія Рай: Все почалося з музичної школи, де мені постійно доводилось вивчати твори класиків на фортепіано. Гра по кілька годин здавалась мені досить рутинним заняттям, тому я часто імпровізувала, що виходило доволі непогано

ВР: Скажіть, чому згодом ви обрали англійську філологію?

ЮР: Мені завжди найбільше подобалися гуманітарні науки, а англійську мову дуже любила ще з шкільної лави. Та й в майбут-

ньому знання іноземної мені дуже знадобились, адже я перекладаю пісні на українську мову, співаю й англійською. Всі ці чинники дають змогу почувати себе вільніше. Я не вважаю, що це мені якимось чином заважало будувати кар'єру співачки. На іноземній

філології Львівського національного університету імені Івана Франка вчилася на заочній формі навчання, а тому після першого курсу паралельно вступила в Київський інститут на факультет

актора та режисера масових свят.

ВР: Як до вибору ваших професій поставились батьки, їх не «лякало» те, що ви, не закінчивши ін'яз, вступили в Київський інститут.

ЮР: Друга здобута освіта у Києві теж мені знадобилась, адже там ми виробляли сценічну пластику, вміння правильно говорити з людьми, тобто сценічну мову та інше. Все це є дуже важливим та потрібним для людини, яка працює з публікою. Всі мої

попередньо здобуті професії тільки сприяли моєму ще більшому розвитку як співачки.

ВР: Чому ви, мріючи стати співачкою, пішли вчитись деінде. Хіба не простіше було спрямувати себе в один напрямок, бо як кажуть: «Зайве розсіює увагу».

ЮР: Ще з дитинства мої батьки професію співачки вважали несерйозною. Яскравим тому прикладом є чимало співаків та співачок, яких сьогодні є в шоу-бізнесі, а завтра їх уже немає. Мої батьки не забороняли мені будувати кар'єру співачки, навпаки, всіляко мене підтримували. Вони просто давали доречні поради, кажучи, що перекладацька діяльність теж має чимало переваг. Нею можна займатись у невеличких перервах між сольною кар'єрою. Я завжди прислухаюсь до мудрих порад своїх батьків. Стосовно перерв, то вони час від часу потрібні для кожного артиста, бо саме під час них можна переосмислити, проаналізувати свою творчу діяльність. Працювати над створенням нових пісень, ну і звісно зорієнтуватись в якому напрямку йти далі.

ВР: Як ви гадаєте, у котрій із здобутих вами професій ви знайшли себе найбільше?

ЮР: Я можу сміливо сказати, що в кожній зі своїх здобутих праць почерпнула щось для себе. Всі мої професії схожі в тому плані, що вони — гуманітарні. Кожна із них доповнює одна одну. Я ж не обирала кар'єру співачки і наукову роботу фізика чи математика.

ВР: Вам доводилось коли-небудь чути, що, мовляв, це не ваше «місце під сонцем»?

ЮР: Подібних закидів чути не доводилось. Я вважаю, що знайшла своє місце в цьому житті. Стосовно шоу-бізнесу, то можу впевнено сказати, що продюсери не нав'язують мене публіці. Глядачі мене добре знають і люблять. Щоразу, виходячи на сцену, я отримую чимало емоцій та заряд позитиву. На сцені я почувуюся природньо, і справді люблю свою працю.

ВР: У котрій із здобутих професій плануєте освоїтись надовго?

ЮР: Звісно, планую залишитись в шоу-бізнесі. Будувати кар'єру

Зі ста опитаних студентів щодо вибору майбутньої професії 47 % сумніваються у власному виборі майбутньої праці, 30 % не знає яким чином потрапили на певний факультет, і лише 23% знає, що хоче від життя, і куди їм йти далі.

співачки. Зараз я не записую нових пісень, лише озвучую добре відомі. Хоча нові пісні створюються для нового альбому, та поки що про це рано говорити.

ВР: Що, на вашу думку, потрібно зробити, щоб не помилитися у виборі професії? Ваша порада молодим людям.

ЮР: Однієї поради тут замало. Одні люди вміють працювати руками, другі — головою, а ще інші — серцем. Я реально дивлюся на речі, люди повинні дбати самі про себе, бо за них це ніхто не зробить. Десь треба слухати батьків, десь прислухатись до поклику серця. Можливо, щоб не помилитися з вибором професії, потрібно звертати увагу на знаки та символи, про які детально пише у своїй книзі «Алхімік» Пауло Коельо. А взагалі, людям властиво помилятися...

Що є основною причиною суцільної невпевненості студентів у завтрашньому дні, і як вирішити проблему, котра постала перед молодими людьми? Послухаймо думку психолога з цього приводу.

Завідувач психотерапевтичного центру у Львові Рослюк Сергій Всеволодович стверджує, що мотивація вступу абітурієнта до вищої школи формується під впливом різних чинників. Першим і основним є наслідування батьків, тобто дитина обирає шлях своїх родичів. Та згодом, вступивши в ВУЗ, розуміє, що помилилася у виборі. Це може супроводжуватися розчаруванням і, часто, пригніченим станом. Другим, не менш важливим, фактором є вибір професії під впливом авторитетного друга, подруги. Далі все аналогічно, людина відчуває, що проколотась у виборі. Також сьогодні часто зустрічаємо дітей, які не готові вирішувати життєві труднощі самостійно. Вони обирають фах шляхом найменшого спротиву. Вступаючи в будь-який навчальний заклад, де є недобір, де можна вступити без будь-яких перепон. Такі діти є не достатньо са-

мостійними, їм бракує власної думки та витримки. До цієї групи відносяться також молоді люди, котрі вступають до ВУЗу, який розташований поруч з домом. Можна стверджувати, що вони повністю залежні від батьків, недостатньо сепаровані, легко піддаються впливу. Для них характерна емоційно-вольова незрілість, залежність від авторитету. До речі, інколи батьки навіть не усвідомлюють, що диктують дитині «правила гри». Таких прикладів можна наводити безліч.

Щоб запобігти подібній проблемі, потрібно підвищувати загальнокультурний та загальноосвітній рівень суспільства. Адже непевність у державі, породжує непевність в сім'ях, а це в свою чергу відбивається на дітях. Для того, щоб дитина навчилася самостійно приймати рішення, в кожній школі має працювати спеціалізований психолог, котрий повинен допомагати вирішувати конфлікти з сім'єю, а також стежити за здоровим психічним розвитком підлітка. Школяр має пройти фази свого розвитку самостійно. Інакше маємо великий ризик виховати людину, яка перебуватиме у самотності та ніколи не зможе приймати рішення самостійно.